

Hillary-Trump: no hi ha mal menor

«Els europeus, molt sovint, ens equivoquem. Perquè no entenem què és Amèrica, per això mateix no entenem Donald Trump»

Votar amb el nas tapat no és nou. El 2002 milions de francesos van haver de votar Jacques Chirac per barrar el pas del xenòfob Jean-Marie Le Pen. Pel mateix principi, pensem els europeus, Hillary Clinton serà la 46ª presidenta dels Estats Units d'Amèrica, i la primera dona en el càrrec. Ningú vol Trump. Els europeus, molt sovint, ens equivoquem. Perquè no entenem què és Amèrica, per això mateix no entenem Donald Trump. De la mateixa manera que els catalans encara som nyerros i cadells, als Estats Units encara hi ha separació racial, divisió territorial nord-sud, extremisme religiós i ateu, i orgull nacional doble (estat-nació). A Catalunya, Espanya, Europa, no estem ben informats. L'única manera és llegir premsa americana: del *New York Times* al Des Moines Register (que per cert titulava ahir: "No importa qui guanyi, Iowa seguirà estancada").

El nostre desconeixement ajuda al bonisme i el maniqueisme nostrat, atrevida arrogància. No pretenc fer un pronòstic, però si fos un yankee diria que les apostes estan 5 a 1 per Hillary contra Trump. És molt? Hi ha una opció real d'empat, però en aquest cas els membres republicans del Col·legi Electoral segur que tindrien fuites de vot cap a Clinton.

Les enquestes que ens arriben (les que comenten els imprescindibles corresponents europeus als USA) són les dels grans mitjans nacionals i marquen una tendència, i prou. Ara bé, i prenent la petita Iowa com a exemple: El *Times* li dona avantatge a Hillary mentre que el Des Moines Register atorga un lideratge de 7 punts a l'inefable Donald. La diferència entre el periodisme local i el nacional és que el periodisme local sempre és millor. I ho és perquè es fa de més a prop.

Trump és l'encarnació de l'antisistema. Depenent del substrat socioeconòmic de cada país trobem que els antisistema tenen cares diferents i etiquetes sovint contràries. França té Le Pen, nosaltres podemites, cupaires i comuns, Itàlia el pallasso Grillo i Amèrica té Trump com tenia el Tea Party. Obviar-los no és solució, però tampoc engreixar-los per poder dir que som plurals. Cal desterrar el populisme. És una derivació negativa del joc democràtic.

La diferència per mi més clara respecte als Estats Units: els mitjans de comunicació no s'amaguen. Ans al contrari, donen la cara. La dada és que 57 capçaleres han donat suport editorials a Clinton per només dues que ho han fet per Trump (Las Vegas Review-Journal, propietat de Sheldon Adelson, i el Florida Times Union de Jacksonville). Els mitjans giren l'esquena a Trump, però al mateix temps se n'alimenten.

Trump és una història lamentable del màrqueting i de l'especulació dels Estats Units. Clinton és la política més conservadora que pugui oferir el Partit Demòcrata i només farà que seguir les passes d'un Obama que no pot amagar dos mandats grisos que se salven per la recuperació econòmica del final i per una oratòria moderna.

Ah, i això a Catalunya com afecta? Doncs com a la resta del món. No som tan especials Si Trump guanya i imposa el 35% d'aranzels d'importació com ha promès doncs patirem. Si guanya Clinton veurem més mà dura a Orient Mitjà i més refugiats. Sobre la independència? El president dels Estats Units per defecte és conservador amb l'estatus quo mundial, altra cosa són els interessos que provoquin els fets consumats. Quan siguem independents ja en parlarem: ara el que toca és consolidar una presidència dèbil en qualsevol cas i amb un Congrés regirat a ambdues càmeres. Esperem que guanyi el millor, sigui qui sigui.